

ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΕΥΛΟΓΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ Ι. ΝΑΟΥ ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ

Έτος Β - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2003 - Άριθ. Φύλλου 17

Ο ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΓΩΜΑΤΙΚΩΣ ΣΤΗΝ ΕΝΟΡΙΑ ΜΑΣ!

Η αγάπη του αγίου Νικολάου προς όλους τους αμαρτωλούς ανθρώπους που τον αγαπούν, τον τιμούν και τον σέβονται μας χάρισε φέτος ένα ανέλπιστο δῶρο, έναν ανεκτίμητο θησαυρό: Ένα μικρό τεμάχιο από τον έαυτό του, από το άγιο του Λείψανο!

Η συγκίνηση και η χαρά μας δεν μπορούν να διατυπωθούν με λόγια, γιατί τὸ γεγονός και τὴν έννοια χρι τώρα είχαμε συν-μιά «σωματική» επί-στην έννορία μας, σέ όλους μας χρονική ποία έχουμε χρέος να τὴν ριζική ανακαίνι-Του» αλλά και να άν-μποροῦμε πιὸ θετικά, στοῦ λαοῦ μας, που τὴ στοργή και τὴν καρ-ρας του Ἐκκλησίας.

Ὁ ἅγιος Νικόλαος μας μόνο για λίγες νη στο Ναό μας για έμψυχώνη, να μᾶς φωτίζη, να μᾶς παρηγορῆ, να μᾶς έλέγχη, να μᾶς αποτρέπη από κάθε κακή έπλογή, για να μεσιτεύη προς τὸν Κύριο και Θεό μας, για να είναι δίπλα μας και με αίσθητὸ τρόπο, δίπλα σε

νὸς ξεπερνάει τὰ ὅ-του «δῶρου» που μέ-ηθίσει. Πρόκειται για σκεψη του αγίου μια κρίσιμη για ὀ-στιγμή, κατά τὴν ὀ-φέρουμε εἰς πέρας ση του «αγίου Οἴκου ταποκριθοῦμε, ὅσο στις ανάγκες του πι-έχει ἀπόλυτη ἀνάγκη θοδήγηση τῆς Μητέ-

δεν θὰ μείνη κοντά ἡμέρες, αλλά θὰ μεί-πάντα. Για να μᾶς

μᾶς τοὺς ἀναίσθητους!

Πρὶν ἀπὸ ἕνα χρόνο, περίπου, κάτω ἀπὸ τὴν πίεση τῶν πολλῶν εὐθυνῶν καὶ ὑποχρεώσεων τῆς Ἐκκλησιαστικῆς μας διακονίας, μᾶς γεννήθηκε ἰσχυρὴ ἐπιθυμία νὰ ἔλθῃ κοντά μας ὁ ἅγιος Νικόλαος μέσω τοῦ ἱεροῦ Λειψάνου του.

Ἡ ἐπιθυμία μας αὐτὴ ἦταν σφοδρὴ ἀλλὰ, συγχρόνως, γνωρίζαμε ὅτι εἶναι καὶ δυσεκπλήρωτη, ἐφ' ὅσον τὸ ἱερό του λείψανο φυλάσσεται σὲ δύο τόπους σχεδὸν ἀπρόσιτους καὶ ἀπροσπέλαστους ὡς πρὸς τὸ νὰ ἐπιτύχῃς νὰ σοῦ δωρηθῇ ἔστω καὶ τεμάχιο σὲ μέγεθος παρονυχίδος.

Ὁ ἕνας εἶναι τὸ Μπάρι τῆς Ἰταλίας, ὅπου φυλάσσονται τὰ 80% τοῦ ἱεροῦ Λειψάνου τοῦ Ἁγίου Νικολάου μὲ ὑπερβολικὴ αὐστηρότητα, τόση, ὥστε ἡ Λάρνακά του δὲν ἀνοίχθηκε οὔτε κατὰ τὴν ἐκεῖ ἐπίσκεψη τοῦ Πάπα(!) καὶ ὁ ἄλλος τόπος εἶναι ἡ Ρωσία, ὅπου φυλάσσεται τὸ ὑπόλοιπο 20% μὲ προφανεῖς τὶς δυσκολίες νὰ ἀποκτήσῃ κανεὶς ἔστω καὶ ἀπειροελάχιστο τεμάχιο, ἀπὸ μία τόσο μακρινὴ χώρα, πού ζεῖ καὶ ἀναπνέει μὲ τὸν ἅγιο Νικόλαο.

Στὶς δυσκολίες αὐτὲς ἂν προστεθῇ καὶ τὸ γεγονός ὅτι ἡ αἴτηση γιὰ ἀπόκτηση ἱεροῦ λειψάνου ἐνὸς τόσο σπουδαίου καὶ λαοφιλοῦς ἁγίου, γίνεται ἀπὸ μιὰ ἀπλὴ ἐνορία καὶ ὄχι μέσω κάποιας ἀρχιεπισκοπῆς ἢ μητροπόλεως, τότε ἡ δυσεκπλήρωτη ἐπιθυμία μας ἀγγιζε τὰ ὅρια τοῦ ἀνέφικτου.

Παρά ταῦτα, ἐκφράσαμε τὴν ἐπιθυμία μας σὲ ἕνα πνευματικὸ πρόσωπο πού ζεῖ πολλὰ χρόνια στὸ Μιλάνο, τὴν κ. Εἰρήνη Μπανιάρρα, καὶ ἐκεῖνη μᾶς εἶπε πὼς ἔχει γνωρισθεῖ μὲ τὸν ὑπεύθυνο Ρωμαιοκαθολικὸ Ἱερέα-φύλακα τῶν Ἱερῶν Λειψάνων στὸ Μιλάνο, ὁ ὁποῖος εὐλαβεῖται πολὺ τὴν Ὁρθοδοξία καὶ ἔχει μεγάλη ἀγάπη πρὸς τοὺς Νεομάρτυρες καὶ ὅτι θὰ τὸ θέσει ὑπ' ὄψη του.

Ἡ ἀπάντηση τοῦ ἁγίου Νικολάου ἦρθε πολὺ γρήγορα. Τὸ αἴτημά μας εὐαισθητοποίησε τὸν Ἱερέα-Λειψανοφύλακα τοῦ Μιλάνου Don Jordano Ronchi, ὁ ὁποῖος συγκινήθηκε ὅταν πληροφορήθηκε τὴν εὐλάβεια τῆς Ἐνορίας μας πρὸς τὸν ἅγιο Νικόλαο καὶ τὴν πνευματικὴ ἐργασία πού γίνεται σ' αὐτὴν καὶ εἶπε στὴν ἀπεσταλμένη μας ὅτι μπορεῖ νὰ μᾶς δωρίσῃ ἕνα μικρὸ τεμάχιο τοῦ ἱεροῦ λειψάνου τοῦ ἁγίου Νικολάου, τὸ ὁποῖο πρὶν λίγο καιρὸ ἐπεστράφη στὸ Duomo τοῦ Μιλάνου ἐνῶ προηγουμένως εὐρίσκετο γιὰ τοὐλάχιστον δύο αἰῶνες στὴν Ἐκκλησία τοῦ ἁγίου Θωμᾶ τοῦ Μιλάνου μέσα σὲ κρυστάλλινη θήκη σφραγισμένη μὲ βουλοκέρι, καὶ ἐτιμᾶτο ἕως πρόσφατα ἀπὸ μιὰ μικρὴ παρκοκία εὐλαβουμένων τὸν ἅγιο Νικόλαο, τῆς ὁποίας τὰ μέλη ἔπαυσαν πλέον νὰ βρίσκονται στὴ ζωὴ. Τῆς ἔθεσε ὅμως μιὰ προϋπόθεση: Νὰ γίνῃ ἡ παράδοση ἀπλᾶ, χωρὶς τυμπανοκρουσίες, μουσικὲς,

χωρίς μετάβαση ιερέων μας εκεί για την παραλαβή του και όχι όπως έγινε κατά το παρελθόν σε άλλες περιπτώσεις, όπου την παράδοση ιερών λειψάνων συνόδευσε πολλή φασαρία και θόρυβος, πράγμα που απάδει στην ιερότητα της περιστάσεως και δημιουργεί υπόνοιες για αναζήτηση άλλων σκοπιμοτήτων.

Αυτή η προϋπόθεση μας βρήκε απολύτως σύμφωνους και έτσι η παράδοση του ιεροῦ λειψάνου, μέσα στην κρυστάλλινη θήκη του έγινε στην Ἀθήνα μέσω τῆς κ. Εἰρήνης Μπανιέρα, ἡ ὁποία μᾶς ἐπέδωσε καὶ τὸ Πιστοποιητικὸ Γνησιότητός του στὴν Ἰταλική γλῶσσα, ἀπὸ ὅπου καὶ παραθέτουμε τὴ μετάφραση:

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΜΙΛΑΝΟΥ
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΑΦΥΛΑΞΕΩΣ ΑΓΙΩΝ ΛΕΙΨΑΝΩΝ

Ἐγώ, ὁ Φύλακας τῶν Ἀγίων Λειψάνων τῆς Ἐπισκοπῆς Μιλάνου, βεβαιῶνω ὅτι ἔλαβα ὡς δῶρον ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Θωμᾶ στὸ Μιλᾶνο, μία κρυστάλλινη λειψανοθήκη περιέχουσα τεμάχιον ἐκ τῶν ὀστέων τοῦ Ἁγίου Νικολάου Ἐπισκόπου Μπάρι, δηλαδὴ τοῦ Ἁγίου Νικολάου Ἐπισκόπου Μύρων, τὸ ὁποῖο τιμᾶται εἰς τὴν πόλιν Μπάρι.

Τὸ Ἅγιον αὐτὸ λείψανον ἐφυλάχθη καὶ ἐτιμήθη σ' αὐτὴν τὴν Ἐκκλησίαν γιὰ δύο αἰῶνες τοῦλάχιστον. Ἡ ἀθθεντικότητά του ἔχει ἐπικυρωθεῖ ἀπὸ ἀρχαῖο σιγίλλιον τῆς Μητρόπολης Ἀρχιεπισκοπῆς Μιλάνου.

ARCIODIACESI DI MILANO
Cattedrale
LA CANTIERA - CANTIERI DEL TESSINOTTO

Io, Custode delle Sacre Reliquie della Diocesi di Milano, attesto di avere ricevuto in dono dalla chiesa di S. Tommaso Apostolo in Milano una teca di cristallo con un frammento in ossibus S. Nicolai Ep. Bariensis, cioè, di S. Nicola Vescovo di Mira, nominato Bari.

La Sacra Reliquia, custodita e onorata in quella chiesa da almeno due secoli, è autenticata con il sigillo antico della Chiesa Arcivescovile Metropolitana di Milano.

Con gioia dono questa Sacra Reliquia alla Signora Irene Bufnora per il mio Padre Spirituale P. Vasilio Voloudski in grazia e protezione del Santo Taumaturgo.

Nella città di Mostro Signore.

*loc. Giordano Ronchi
Custode delle Sacre Reliquie.*

Milano, 4 ottobre 2003

PER INFORMAZIONI: PIAZZA DUSE, 15 - 20122 MILANO

Μὲ χαρὰ δωρίζω αὐτὸ τὸ Ἅγιον Λείψανον στὴν κ. Εἰρήνη Μπανιέρα, προορισμένο γιὰ τὸν Πνευματικὸ τῆς Πατέρα, π. Βασίλειο Βολουδάκη μὲ τὴν Χάριν καὶ προστασίαν τοῦ Θαυματουργοῦ αὐτοῦ Ἁγίου.

Μὲ τὴν ἀγάπην τοῦ Κυρίου ἡμῶν

loc. Giordano Ronchi

Ἱερ. Giordano Ronchi
Φύλακας τῶν Ἀγίων Λειψάνων

Μιλάνο, 1 Ὀκτωβρίου 2003

π. Β.Ε.Β

Νὰ ἀνοίξουμε τὶς πόρτες τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σπιτιοῦ μας!

Ο ΞΕΣΗΚΩΜΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Στὶς **14, 15, 16** καὶ **17** Δεκεμβρίου **2003** ἡ Ἐκκλησία μᾶς καλεῖ νὰ πάρουμε μέρος στὸ πανηγύρι τῆς Ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ στὸ πανηγύρι τῆς φιλανθρωπίας.

Εἶναι ἐντολὴ τοῦ Χριστοῦ μας “ἐντολὴν καινὴν δίδωμι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους καθὼς ἠγάπησα ὑμᾶς...” (Ἰω. 1γ΄. 14). Ἄς δείξουμε, λοιπόν, τὴν ἀγάπη μας στοὺς πτωχοὺς ἀδελφούς μας, ἀφοῦ ὁ ἴδιος ὁ Κύριος μιλώντας γιὰ τὴ Δευτέρα Παρουσία, τόνισε ὅτι ὅποιος δείξει τὴν ἀγάπη του καὶ τὴν φιλανθρωπία του, αὐτὸς θὰ κερδίσει τὴν Οὐράνιον Βασιλείαν.

Ὁ Ἄπ. Παῦλος μιλάει γιὰ τὴν φιλανθρωπία καὶ τὴν ἐλεημοσύνην στὴν Β΄ πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολὴ του καὶ μάλιστα σὲ δύο κεφάλαια στὸ Η΄ καὶ Θ΄. Συνιστοῦμε νὰ τὰ διαβάσετε. Στὴν ἐπιστολὴ αὐτὴ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος παρακινεῖ τοὺς Κορινθίους νὰ συνεισφέρουν ὅλοι σ’ ἓναν ἔρανο γιὰ τοὺς πτωχοὺς Χριστιανοὺς τῆς Ἱερουσαλήμ, ὅπως ἔκαναν καὶ οἱ Μακεδόνες καὶ οἱ Χριστιανοὶ τῆς Ἀχαΐας. Τοὺς δείχνει τὴ μεγάλη σπουδαιότητα τῆς ἐλεημοσύνης προβάλλοντάς τους τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ ὁ Ὅποιος:

α. “Πλούσιος ὢν, ἐπτώχευσε δι’ ἡμᾶς”. Πτώχευσε ἑκεῖνος, γιὰ νὰ γίνουμε ἐμεῖς δοχεῖα πλήρη χάριτος καὶ ἀγάπης.

β. Τοὺς τονίζει ὅτι ἡ ἐλεημοσύνη–φιλανθρωπία εἶναι ἀρεστὴ στὸ Θεό, ὅταν γίνεται μὲ εὐχαρίστηση καὶ προθυμία.

γ. Τοὺς θυμίζει ὅτι ἡ προσφορὰ τους ὅχι μόνο θὰ καλύψει τὶς ἀνάγκες τῶν πτωχῶν ἀλλὰ θὰ γίνῃ ἀφορμὴ νὰ δοξάζεται τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Ἐκκλησία ἀκολουθώντας τὸ παράδειγμα τοῦ Κυρίου καὶ τῶν Ἀποστόλων καλεῖ τὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ νὰ τοὺς ἀντιγράψει καὶ νὰ γίνῃ ἐλεήμων καὶ φιλάνθρωπος, ὅπως ὁ Κύριός μας πού «διήλθε εὐεργετῶν».

Τὸ κάλεσμά μας εἶναι διπλό:

Πρῶτον, νὰ προσφέρουμε πλουσιοπάροχα ἀπὸ τὸ περίσσευμά μας ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸ ὑστέρημά μας στοὺς ἀναξιοπαθούντας ἀδελφούς μας. Νὰ κτυπήσουμε ὅλες τὶς πόρτες τῆς ἐνορίας μας γιὰ νὰ ἔχουμε καλύτερο ἀποτέλεσμα ὥστε νὰ βοηθήσουμε περισσότερους ἀδελφούς μας.

Σ’ αὐτὸ τὸ στόχο ἔχουμε στήριγμα τὸν Κύριό μας ἀλλὰ καὶ ὅλους τοὺς ἐνορίτες μας πού καὶ φέτος πιστεύουμε ὅτι θὰ εἶναι βοηθοὶ μας.

Δεύτερον, νὰ βοηθήσουνε ὅσο μοροῦνε οἱ νέοι-οἱ νέες καὶ οἱ μαθητές,

οί ὅποιοι μὲ τὰ νειάτα τους θὰ πλαισιώσουν τὰ συνεργεῖα πού θὰ περάσουν ἀπὸ τὰ σπίτια, πόρτα-πόρτα γιὰ νὰ ζητήσουν τὴν συμπαράσταση τῶν ἐνοριτῶν. Οἱ κυρίες τοῦ Φιλοπτώχου μεγαλώνουν, χρειάζεται νέο αἷμα, νέοι ἄνθρωποι, μὲ ὄρεξη καὶ πίστη στὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Τοὺς περιμένουμε.

Καλοῦμε ὄλους στὸ πανηγύρι τῆς ἀγάπης.

Δῶστε ἀγάπη καὶ καλωσύνη καὶ πάρτε εὐλογία τοῦ Χριστοῦ καὶ χαρὰ πνευματική.

Ὅλοι πλούσιοι καὶ πτωχοί, ἔχοντες καὶ μὴ ἔχοντες, πρέπει νὰ γιορτάσουμε τὰ Χριστούγεννα πρῶτα μὲ τὴν πνευματικὴ χαρὰ πού δίνει ὁ Κύριός μας, ἀλλὰ καὶ μὲ ἓνα πλούσιο τραπέζι γιὰ ὄλους.

Καὶ οἱ πτωχοὶ δὲν πρέπει νὰ στερηθοῦν τὸ παραμικρό.

Καλὰ Χριστούγεννα σὲ ὄλους καὶ ἡ εὐλογία τοῦ Κυρίου νὰ Σᾶς σκέπει.

π. Φίλιππος Μύαρης

Ἡ Δεύτερη Αἰμοδοσία τῆς χρονιᾶς στὴν Ἐνορία μας

Ἦγινε μὲ ἐπιτυχία, στὶς 23 Νοεμβρίου, ἡ δεύτερη αἰμοδοσία τῆς χρονιᾶς στὴν Ἐνορία μας. Συγκεντρώθηκαν 60 φιάλες αἵματος καὶ σ' αὐτὲς θὰ προστεθοῦν καὶ ἄλλες, γιὰτὶ ὅσοι δὲν μπόρεσαν νὰ δώσουν αἷμα ἐκείνη τὴν ἡμέρα, θὰ προσέλθουν ἐκ τῶν ὑστέρων στὸ Ἰπποκράτειο Νοσοκομεῖο νὰ αἰμοδοτήσουν ὑπὲρ τῆς Ἐνοριακῆς μας Τραπέζης αἵματος.

Ἦδη ἔχουμε προγραμματίσει τὶς αἰμοδοσίες τοῦ ἔτους 2004 γιὰ τὶς 2 Μαΐου καὶ τὶς 31 Ὀκτωβρίου. Περιμένουμε καὶ σ' αὐτὲς τὴν ὀλοπρόθυμη συμμετοχή σας.

Φωτογραφικὰ στιγμιότυπα ἀπὸ τὴν αἰμοδοσία τῆς 23 Νοεμβρίου 2003.

Χριστουγεννιάτικο ὄνειρο

ΤΑ ΒΗΜΑΤΑ ΣΤΗΝ ΑΜΜΟ ΚΑΙ Η ΑΓΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Νόσες φορές, ἀγαπητὲ ἀναγνώστη, - γονατισμένος ἀπὸ τὰ δυσβάστακτα βάρη τῆς ζωῆς, ἢ ἀπὸ τὶς ἀνέλπιστες δοκιμασίες της - δὲν φώναζες κι ἐσύ: «Ποῦ εἶσαι τώρα Θεούλη μου; Ποῦ κρυβόσουν ὅταν σὲ εἶχα ἀνάγκη; Γιατί μ' ἐγκατέλειψες;»

Τὰ ἔβαλες ἴσως τότε «μὲ θεοὺς καὶ δαίμονες». Καὶ ἴσως χειρότερα. Ἀποφάσιζες στὴν ἀδικαιολόγητη ἀπελπισία σου, ὅτι ἐφ' ὅσον ὁ Θεὸς δὲν ἐμφανίσθηκε μπροστὰ σου τὴν στιγμὴ ποῦ τὸν φώναζες, σίγουρα δὲν σὲ ἔχει στὸν κατάλογο τῶν ἀγαπημένων του προσώπων ἢ, πιθανόν, «δὲν σὲ ξέρει καθόλου». Μᾶλλον δὲ χειρότερα: Ἀνέσυρες ἀμέσως ἀπὸ τὸ συρτάρι τῆς Ἱστορίας τὴν «δοξασία» τῶν προγόνων Ἑλλήνων ὅτι ὁ Θεὸς ἀποσύρθηκε σὲ κάποια γωνιὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ δὲν ἐνδιαφέρεται πλέον γιὰ τὰ δημιουργήματά Του!

Δὲν ἀναρωτήθηκες ὅμως καθόλου: **Μήπως ἐκείνη τὴν στιγμὴ τῆς δοκιμασίας ὁ Θεὸς σήκωνε στὴν ἀγκαλιά Του κι ἐσένα καὶ τὰ βάρη ποῦ βαστοῦσες, τὰ ὁποῖα διαφορετικὰ θὰ σὲ εἶχαν συντρίψει;**

Τί θέλω νὰ πῶ; Θὰ σοῦ ἀπαντήσω μὲ κάποια ἱστοριούλα. Πρόκειται γιὰ «Ἐνα ὄνειρο», ποίημα κάποιου Βραζιλιάνου συγγραφέα, τοῦ Ἀντωνίου Μπάρος. Μοῦ τὸ ἔστειλαν πρόσφατα, ὅταν ὁ ἴδιος «γκρίνιαζα» κατὰ τῶν δυσκολιῶν τῆς ζωῆς καὶ γιὰ τὴν «ἀπουσία» τοῦ Θεοῦ στὴν σύγχρονη ἐποχὴ μας.

Τότε ξαναθυμήθηκα καὶ τὶς συμβουλὲς τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, ὅτι λόγῳ τῆς συγγένειας ποῦ ὑπάρχει ἀνάμεσα στὴν ἐγκόσμια καὶ στὴν καθ' ἡμᾶς διδασκαλία, ἡ γνώση καὶ τῶν δύο θὰ μᾶς φανεῖ χρήσιμη. Γι' αὐτὸ οἱ χριστιανοὶ πρέπει νὰ μοιάζουν μὲ τὶς μέλισσες. «Αὐτὲς ἐπισκέπτονται ὅλα τὰ λουλούδια, καὶ δὲν διαλέγουν ἀπὸ αὐτὰ μόνο τὴν εὐωδία ἢ τὸ χρῶμα, ἀλλὰ καὶ τὸ νέκταρ τους, ἀπὸ τὸ ὁποῖο παράγουν τὸ μέλι. Τὸ ἴδιο κι ἐμεῖς, κατὰ τὴν εἰκόνα τῶν μελισσῶν, πρέπει νὰ χρησιμοποιοῦμε τὰ βιβλία. Ὅλα τὰ βιβλία. Νὰ διαλέγουμε δηλαδὴ τὸ νέκταρ ὄχι μόνο ἀπὸ τὰ δικά μας λουλούδια, ἀπὸ τοὺς δικούς μας Πατέρες καὶ πνευματικὸς Διδασκάλους, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ὅποιονδήποτε καλὸ καὶ οἰκοδομητικὸ λόγο. Καὶ ἀπ' αὐτὸν ἐμεῖς νὰ μὴν ἐπιδιώκουμε μόνο τὸ τερπνὸν καὶ τὸ εὐχάριστον, δηλαδὴ τὰ ἐπιφανειακὰ στοιχεῖα, ἀλλὰ νὰ ἀποθησαυρίζουμε καὶ κάποια ὠφέλεια γιὰ τὴν ψυχὴ μας» (Πρὸς τοὺς Νέους 1-3).

Γράφει ὁ ποιητὴς Ἀντώνιος Μπάρος:
«Τὴν νύχτα τῶν Χριστουγέννων εἶδα ἓνα ὄνειρο:
Περπατοῦσα στὴν παραλία καὶ ὁ Κύριος βιάδιζε δίπλα μου.
Τὰ βήματά μας βυθίζονταν στὴν ἄμμο ἀφήνοντας δύο σειρὲς ἀπὸ ἴχνη:
Ἡ μία τῶν βημάτων μου καὶ ἡ ἄλλη τῶν δικῶν Του.
Τότε μοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλὸ ἡ σκέψη ὅτι τὸ κάθε βῆμα μας
Ἀντιπροσωπεύει μία μέρα ἀπὸ τὴν ζωὴ μου.
Σταμάτησα γιὰ λίγο γιὰ νὰ κοιτάζω πρὸς τὰ πίσω
Καὶ ἐνθυμήθηκα ὅλα τὰ βήματα ποὺ χάνονταν στὰ μακρινὰ
Παρατήρησα συγχρόνως ὅτι σὲ ὀρισμένα σημεῖα
ἀντὶ γιὰ δύο σειρὲς ἀπὸ ἴχνη ὑπῆρχε πλεόν μόνο μία.
Καὶ ξαναεἶδα τότε τὴν ταινία τῆς ζωῆς μου.
Τὶ μεγάλη ἔκπληξη!
Τὰ μέρη ὅπου ἐμφανίζόταν μονάχα μία σειρὰ ἀπὸ ἴχνη,
συνέπιπτε μὲ τὶς πὶο μαῦρες μέρες τῆς ζωῆς μου:
Μέρες ἀνησυχίας καὶ κακοβουλίας,
Μέρες ἐγωῖσμοῦ καὶ κακῆς διάθεσης,
Μέρες δοκιμασίας ἀκόμη καὶ ἀμφιβολίας,
Μέρες ἀνυπόφορες...
Μέρες κατὰ τὶς ὁποῖες **ΕΓΩ ἤμουν ἀνυπόφορος.**
Τότε, γυρίζοντας πρὸς τὸν Κύριο
Τόλμησα νὰ Τὸν κατηγορήσω:
«Κι ὅμως Ἐσὺ μᾶς ὑποσχέθηκες νὰ εἶσαι μαζί μας ὅλες τὶς ἡμέρες!
Γιὰτὶ μ' ἐγκατέλειπες μονάχο μου στὶς δυσκολότερες στιγμὲς τῆς ζωῆς
μου, μέρες κατὰ τὶς ὁποῖες σὲ χρειαζόμουν περισσότερο..;»
Καὶ ὁ Θεὸς μοῦ ἀπάντησε:
«Παιδί μου,
στὶς ἡμέρες κατὰ τὶς ὁποῖες βλέπεις μονάχα μία σειρὰ ἀπὸ βήματα στὴν
ἄμμο, εἶναι οἱ ἡμέρες ποὺ Ἐγὼ σὲ κουβαλοῦσα ἀγκαλιά...!»

π. Ἡλίας Φρατσέας

Ο ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΑΝΗΓΥΡΙΖΕΙ

Στις **6 Δεκεμβρίου** γιορτάζει ο άγιος της Ένορίας μας, ο Άγιος Νικόλαος ο Θαυματουργός Έπίσκοπος Μύρων της Λυκίας.

Ο άγιός μας στη φετεινή πανήγυρη θα μᾶς τιμήση με την ιερή του παρουσία, τὰ ἁγία του λείψανα, τὰ ὁποῖα, ὅπως λέγει ὁ ἅγιος Νεκτᾶριος, εἶναι «**ἰατρεῖον ψυχικῶν τε καὶ σωματικῶν παθημάτων**».

Τὰ ἅγια λείψανα προσφέρουν στοὺς πιστοὺς δῶρα πνευματικά, ἀναλόγως τῆς δεκτικότητος καὶ τῆς προαιρέσεως κάθε ψυχῆς.

Ἡ ἅγια μας Ἐκκλησία μᾶς διδάσκει ὅτι «**ὁ Θεὸς καὶ Πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπέθηκε τοῖς λειψάνοις τῶν ἁγίων τοῦ χάριν καὶ δωρεὰν τοῦ Παναγίου Πνεύματος**».

Συνεπῶς, πρέπει ἡ ἐφετεινὴ πανήγυρις τοῦ ἁγίου Νικολάου νὰ ἀποπνήξῃ ξεχωριστὴ πνευματικὴ εὐωδία καὶ νὰ ἔχῃ ἰδιαίτερη καταनुκτικὴ λαμπρότητα. Λαμπρότητα, πού θὰ ἀκτινοβολῆ πρῶτα ἀπὸ τὶς καρδιὲς ὄλων μας ἀγάπη καὶ σεβασμὸ πρὸς τὸν ἅγιό μας καὶ ὕστερα θὰ ἀντικατοπτρίζεται στὸν τρόπο διεξαγωγῆς τῆς ἱερᾶς Πανηγύρεως.

Τὸ Πρόγραμμα τῆς Ἑορτῆς

Τὸ ἀπόγευμα τῆς **5ης Δεκεμβρίου**, στίς **6³⁰** μ.μ. θὰ ἀρχίσῃ ὁ ἑορτασμὸς μετὰ Πανηγυρικὸ Ἀρχιερατικὸ Ἑσπερινὸ καὶ Ἀρτοκλασία.

Τὸ ἴδιο βράδυ, **9⁰⁰** μ.μ. ἕως **1¹⁵** τὸ πρωῖ, θὰ τελεσθῆ στὸ παρεκκλήσιό μας Ἀγρυπνία, ἡ ὁποία θὰ περιλαμβάνῃ Ἑσπερινὸ, Ὕμνος καὶ Θ. Λειτουργία.

Τὸ πρωῖ τῆς **6ης Δεκεμβρίου**, ὥρα **7⁰⁰**, θὰ ἀρχίσῃ ὁ Ὕμνος καὶ ἐν συνεχείᾳ θὰ γίνῃ Ἀρτοκλασία καὶ ἡ Θ. Λειτουργία, προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Εὐρίπου κ. Βασιλείου.

Τὸ ἀπόγευμα στίς **5** μ.μ. θὰ γίνῃ ἡ Λιτάνευση τῆς ἱερᾶς Εἰκόνας μετὰ τὴ συνοδεία τῆς Φιλαρμονικῆς τοῦ Δήμου Ἀθηναίων καὶ ἐν συνεχείᾳ θὰ τελεσθῆ ὁ Ἀναστάσιμος Ἑσπερινὸς τοῦ Σαββάτου, συμφαλλομένων καὶ τῶν ὕμνων τῆς Ἀποδόσεως τῆς Ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου.

Δὲν θὰ τελεσθῆ ἡ Παράκλησις τοῦ Ἁγίου διότι δὲν προβλέπεται ἀπὸ τὸ Ἐκκλησιαστικὸ τυπικὸ λόγω τοῦ Ἀναστασίμου Ἑσπερινοῦ τοῦ Σαββάτου.

Πιστεύουμε ὅτι ὁ ἑορτασμὸς θὰ εἶναι πάνδημος, διότι ὅπως προαναφέραμε, θὰ πλουτισθοῦμε μετὰ τὰ Ἱερά Λείψανα τοῦ Ἁγίου Νικολάου, καὶ γι' αὐτὸ περιμένουμε μετὰ χαρὰ καὶ τοὺς παλαιούς μας ἑνοριῖτες, οἱ ὁποῖοι ἔχουν μετοικήσει τὰ τελευταῖα χρόνια στὰ Προάστια τῶν Ἀθηνῶν.

Ἐν ὄψει τῆς ἑορτῆς τῶν Χριστουγέννων

ΟΙ ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΤΗΤΕΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑΣ

Αιανύουμε τὴν περίοδο τῆς προετοιμασίας γιὰ τὴν ὑποδοχὴ τοῦ Χριστοῦ μέσα μας, μὲ βασικά ὄπλα τὴν προσευχὴ καὶ τὴν νηστεία. Φυσικὰ ἔχει ἡ προετοιμασία αὐτὴ καὶ αἰσθητοὺς καρπούς: στὴν προσευχὴ μας "ἔχουμε" τοὺς συνανθρώπους μας - ζῶντες καὶ κεκοιμημένους - καὶ μὲ τὴν στέρηση μερικῶν λιπαρῶν τροφῶν χαλιναγωγούμε τὰ πάθη τῶν νεφρῶν καὶ τῆς κοιλίας μας καὶ ἐρχόμαστε λίγο πιὸ κοντὰ στὸν πτωχό, στὸν νηστικὸ συνάνθρωπό μας.

Ἀπ' αὐτὰ τὰ εὐλογημένα καὶ φυσιολογικὰ ἀποτελέσματα μέχρι τὸ συναισθηματικὸ παραλήρημα σχεδὸν σὲ παγκόσμια κλίμακα ὑπάρχει μιὰ τεράστια ἀπόσταση. Ὁ κόσμος γεμίζει αὐτὲς τὲς μέρες ἅγιους Βασίληδες, St. Claus, Sankt Nikolaus, Weihnachtsmann, ποὺ προσφέρουν δῶρα στὰ πιὸ ἀπίθανα σημεῖα καὶ τὴν ὥρα τελευταῖα κρέμονται μὲ τὸν πλέον ἀντιαισθητικὸ τρόπο σὲ προσόψεις κτιρίων σὰν νὰ ἦταν κλέφτες.

Ὅλοι ψάχνουν αὐτὲς τὲς μέρες πῶς καὶ ποῦ μποροῦν νὰ κάνουν ἀγαθοεργίες καὶ νὰ βροῦν πτωχοὺς. Ὅλοι οἱ σύλλογοι καὶ ὅλες οἱ ὀργανώσεις, μὲ πρωτοπόρους τὲς μασωνικὲς(!), συμπαραστέκονται στοὺς ἐμπερίστατους ἀνθρώπους.

Γιὰ νὰ δοῦμε, σὲ τί διαφέρει ἡ φιλανθρωπία τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ αὐτὲς τὲς ἐκδηλώσεις ἀγάπης, ἃς ρίξουμε μιὰ ματιὰ στὴν φιλανθρωπία πῶς τὴν βίωσαν οἱ δύο Ἅγιοι ποὺ εἶναι τὰ πρωτότυπα γιὰ τὸν καχέκτυπο "Ἁγ Βασίλη", δηλ. ὁ Ἅγιος Νικόλαος καὶ ὁ Μέγας Βασίλειος.

Στὸν βίον τοῦ Ἁγίου Νικολάου παρουσιάζεται ἓνα περιστατικὸ, σύμφωνα μὲ τὸ ὁποῖο, ὁ Ἅγιος τὴν νύχτα δώρισε κρυφὰ σὲ ἓναν πτωχεύσαντα πλούσιον τὰ ἀπαραίτητα γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ παντρεύῃ τὲς τρεῖς τοῦ κόρες καὶ νὰ ματαιώσῃ τὸ σχέδιον τοῦ νὰ τὲς ἐκδώσῃ σὲ πορνεῖο, γιὰ νὰ ἀποκτήσουν ἔτσι τὰ πρὸς τὸ ζεῖν. Ὁ συναξαριστὴς τοῦ Ἁγίου Νικολάου γράφει χαρακτηριστικὰ: « Ὁ μὲν οὖν πατὴρ τῶν θυγατέρων ἐκείνων οὕτως ἀπεφάσισε νὰ πράξῃ, ὁ δὲ Θεὸς τὰ κρύφια τῶν καρδιῶν γινώσκων διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὰς τρεῖς ψυχὰς ἐκ τῆς κολάσεως, διὰ νὰ φανερωθῇ καὶ ἡ κρυπτὴ ἀρετὴ τοῦ Ἁγίου οἰκονόμησε τὰ ἐξῆς. Καθ' ἣν ἡμέραν ἐφανερώσεν ὁ πατὴρ ἐκεῖνος τὴν βουλήν του, τὸ ἔμαθε καὶ ὁ ἅγιος Νικόλαος καὶ ἀμέσως ἐσκέφθη τὸ ἐξῆς διὰ νὰ σώσῃ αὐτὰς τὰς ψυχὰς. Δέσας εἰς ἓν μανδύδιον τριακόσια φλωρία, κρυφίως τὴν νύκτα πῆγε καὶ τὰ ἔρριπεν ἐκ τινος θυρίδος εἰς τὸν οἶκον τοῦ πτωχεύσαντος πλουσίου καὶ εὐθὺς ἀνεχώρησεν, ἵνα μὴ φανερωθῇ εἰς κανέναν». Τὸ ἴδιον

ἐπανέλαβε καὶ γιὰ τὶς ἄλλες δύο κόρες.

Νὰ ἡ φιλανθρωπία πού ἔχει ἀξία: Οὔτε προηγούνται παρακάλια καὶ ζητιανιά, οὔτε καυχᾶται ὁ δωρητής, οὔτε περιμένει εὐχαριστίες καὶ ἀνταπόδοση!

Ἐκ τῆν ἄλλῃ μεριά τὸ ὄνομα τοῦ Μεγάλου Βασιλείου ταυτίζεται ἀπὸ πολλοὺς σημερινούς "Χριστιανούς" μὲ τὴν Βασιλειάδα. Αὐτὸ ὅμως ἀδικεῖ τὸν Μ. Βασίλειο, ὁ ὁποῖος ἦταν πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὴν Βασιλειάδα. Παρ' ὅτι αὐτὴ ἦταν τὸ πιὸ πρωτοποριακὸ φιλανθρωπικὸ ἴδρυμα τῆς ἐποχῆς του καὶ παρ' ὅτι στάθηκε πρότυπο γιὰ πολλές τοπικὲς Ἐκκλησίες σ' ὅλην τὴν οἰκουμένην, δὲν ἦταν αὐτοσκοπός.

Σὲ μιὰ ἐποχῆ, πού ἰδιαίτερα τὰ χρόνια τῆς ἐξουσίας τοῦ Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου οἱ λατρευτικὲς συνάξεις τῶν Χριστιανῶν δὲν ἦταν οὔτε εὐκόλες οὔτε ἀκίνδυνες φάνηκε ἡ Βασιλειάδα ὡς κάτι τὸ ἀναγκαῖο καὶ αὐτονόητο γιὰ τὴν λειτουργία τῆς Χριστιανικῆς κοινωνίας καὶ ὄχι ὡς αὐτοσκοπός.

Ἐναντιμέτωπος μὲ πολλὰς κατηγορίες ἀπολογεῖται ὁ Μ. Βασίλειος σὲ μιὰ ἐπιστολὴ πρὸς τὸν ἄρχοντα τῆς περιοχῆς ὡς ἐξῆς: «Ἐκτὸς ἐὰν ἰσχυρίζεται κανεὶς ὅτι προξενεῖ ζημίαν εἰς τὸ κράτος τὸ γεγονός ὅτι ἀνεγείραμεν εἰς τὸν Θεὸν μας ἕνα οἶκον καὶ περίξ αὐτοῦ κατοικίας...». Ἐν τῷ κέντρῳ ἦταν ὁ Ναὸς καὶ τὰ ὑπόλοιπα κτίρια ἐξασφάλισαν τὴ συμμετοχὴ ὅσο τὸ δυνατόν περισσοτέρων πιστῶν στὴ θεία λατρεία καὶ διδασκαλία, ξένων, ἀσθενῶν, γερόντων καὶ ἄλλων. Γι' αὐτὸ λέγει καὶ ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος γιὰ τὴν Βασιλειάδα: «(Ἐκεῖ) νόσος φιλοσοφεῖται καὶ συμφορὰ μακαρίζεται καὶ τὸ συμπαθὲς δοκιμάζεται».

Ἡ φιλανθρωπία τῆς Ἐκκλησίας διαφέρει δηλαδὴ ριζικὰ ἀπὸ ὅλες τὶς ἄλλες ἀγαθοεργίες τῶν ἡμερῶν μας. Εἶναι ἡ μέθοδος ἐξασφάλισης τῆς δυνατότητας σὲ ὅλους τοὺς ἐν πίστει προσελθόντες νὰ δοξάζουν τὸν Θεόν. Ἐποσκοπεῖ δηλ. στὴν πνευματικὴ καλλιέργεια τῶν ἀνθρώπων καὶ δι' αὐτῆς στὴν σωτηρία τους.

Ἐξ ἄλλου καὶ ἡ ὑμνογραφία βάζει τὰ πράγματα στὴν θέση τους. Μελετῶντας τὴν ἀκολουθία τοῦ Μ. Βασιλείου βλέπουμε ὅτι ὁ ἱερός ποιητής ἀναφερόμενος στὴν Βασιλειάδα περιγράφει τὸ πνευματικὸ βάθος τοῦ φιλανθρωπικοῦ ἔργου τοῦ μεγάλου Ἁγίου μας:

«Ἐθρεψας λιμῶ τακείσας ψυχὰς πενήτων ἀφθόνως, καὶ τὰς τῶν πεινῶντων καρδίας πάσης ἐνέπλησας, Βασίλειε, θεϊκῆς εὐφροσύνης.

Ἐθρεψας ψυχὰς πεινώσας τροφῇ τῇ ἐπουρανίῳ· ἄριστος γὰρ ἀγγέλων ὑπάρχει ὁ λόγος, Βασίλειε· οὐ γὰρ ἄριστος σιποδότης ἐγένου.

Ἐσπευσας κόσμου ραγῆναι καὶ Θεῷ συμβιοτεῦσαι· διὸ τοῖς ἀσιάτοις καὶ ρευστοῖς, πάτερ Βασίλειε, τὰ μένοντα ὡς σοφὸς κατεκτήσω.

Διάκονος π. Γεώργιος Χάας

Μιά αφιέρωση στο άστέρι τῶν Χριστουγέννων

ΠΟΥ ΠΗΓΑΝ ΟΙ ΕΥΧΕΣ ΜΑΣ;

Οταν είμαστε παιδιά, τὰ Χριστουγεννιάτικα βιβλία πὸν διαβάζαμε –ἢ μᾶς διάβαζαν– καὶ οἱ ἱστορίες πὸν μᾶς ἔλεγαν οἱ μεγάλοι, ὅσο διαφορετικὴ ὑπόθεση κι ἂν εἶχαν, συμφωνοῦσαν ἀπόλυτα σὲ ἓνα σημεῖο μεταξύ τους: ὅποια εὐχὴ κι ἂν κάνεις στὸ ἀστέρι τῶν Χριστουγέννων, θὰ γίνεῖ πραγματικότητα.

«Τὸ ἀστέρι πὸν στάθηκε πάνω ἀπ' τὴ φάτνη τῆς Βηθλεέμ, κι ἀπὸ τότε ἐμφανίζεται κάθε νύχτα τῆς παραμονῆς τῶν Χριστουγέννων, ἀκούει μεγαλόψυχα ὅλες τὶς εὐχές» μᾶς ἔλεγαν. Κι ἐμεῖς αἰσθανόμαστε ὅτι μπορούσαμε νὰ ζητήσουμε τὰ πάντα, ἀπὸ ἓνα παιχνίδι –πὸν συνήθως ἐρχόταν– μέχρι τὴν ἐκπλήρωση τῶν βαθύτερων ἐπιθυμιῶν τῆς ψυχῆς μας πὸν –ὅπως ἀνακαλύψαμε μεγαλώνοντας– ἔπρεπε νὰ τὶς ψάξουμε ἐμεῖς οἱ ἴδιοι στὸ πέρασμα τῆς ζωῆς μας, μὲ τὸ ἀστέρι τῶν Χριστουγέννων νὰ φωτίζει τὸ δρόμο.

Τότε, ὁ μυστικὸς κόσμος τῶν εὐχῶν καὶ τῶν ἐπιθυμιῶν ἦταν ἓνας κόσμος ἐνδιάμεσος μεταξύ παραμυθιοῦ καὶ πραγματικότητας. Ἐμοιάζε μακρινός, σὰν παραμυθένιος, ἀλλὰ μὲ πολλές ἐλπίδες νὰ πραγματοποιηθεῖ. Θυμᾶμαι ἓνα χαρακτηριστικὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ ἓνα ποίημα, σ' ἓνα ἀπὸ τὰ πρῶτα βιβλία πὸν ἀγάπησα πολύ. (Δυστυχῶς ὅμως πρέπει νὰ τὸ παραθέσω σὲ μετάφραση, πρᾶγμα πὸν τὸ κάνει νὰ χάνει ἓνα μεγάλο μέρος τῆς γοητείας του.)

«...Δεῖξε μου πῶς νὰ πιάσω ἓνα ἀστέρι πὸν πέφτει

Δεῖξε μου ποῦ βρίσκονται τὰ χρόνια πὸν πέρασαν

Μάθε με νὰ ἀκούω τὶς γοργόνες πὸν τραγουδοῦν...»

Στὸ παιδικὸ μου μυαλό, αὐτοὶ οἱ τρεῖς στίχοι ἔκρυβαν ὅλα τὰ μυστήρια τοῦ ἀπέραντου κόσμου πὸν ἔπρεπε νὰ ἐξερευνηθῶ. Ἐνός κόσμου ὅπου τὸ μυστικὸ καὶ τὸ παραμυθένιο συναντᾶει τὸ φανερὸ καὶ τὸ πραγματικὸ, κι ἐγὼ ἔπρεπε νὰ βρῶ τὸν τρόπο νὰ τὰ ταιριάξω ὅλα μαζί...

Ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια δὲν ἔχω ἀκούσει κανένα παιδί –γιὰ μεγάλους οὔτε λόγος νὰ γίνεταί– νὰ εὐχεται στὸ ἀστέρι τῶν Χριστουγέννων. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι δὲν ἔχω ἀκούσει κανέναν νὰ εὐχεται γενικά. Ποῦ νὰ προλάβει νὰ εὐχηθεῖ κανεὶς; Ὅλοι πασχίζουν νὰ σκεφτοῦν πρὶν ἀπὸ μᾶς τί μπορεῖ νὰ ἐπιθυμήσουμε, γιὰ νὰ τὸ ἔχουν ἔτοιμο νὰ μᾶς τὸ πουλήσουν.

Φέτος ἰδίως, οἱ βιτροῖνες ξεκίνησαν νὰ καμαρώνουν νωρίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλη χρονιά, ἀνατριχιαστικά –καὶ ψεύτικα– χιονισμένες μέσα στὸν ἀφύσικο καύσωνα τοῦ Ὀκτωβρίου. Κι οἱ διαφημιστὲς ἄρχισαν νὰ μᾶς βομβαρδίζουν νωρίς–νωρίς μὲ προσεχτικὰ δελεαστικὲς εἰκόνες ὅλων ὅσων μπορούμε νὰ

ἐπιθυμήσουμε.

Ἐπιπλα, σκευή, ἀρώματα, καλλυντικά, κοσμήματα, ροῦχα, ἀντικείμενα, αὐτο-κίνητα, σκάφη, ταξίδια –ἐξωτικά καὶ μὴ- προσφέρονται ἀφειδῶς σὲ «έορταστικές» τιμές καὶ πολλές δόσεις. (Γιὰ τοὺς ἀνθρώπους δὲν ἔμαθα ἀκόμα σὲ τί τιμές προσφέρονται. Ἄμα μάθω, θὰ σᾶς πῶ!)

Οἱ Τράπεζες συναγωνίζονται ἢ μιὰ τὴν ἄλλη ποιὰ θὰ μᾶς δώσει τὰ φθηνότερα δάνεια, «γιὰ τὰ μικρὰ καὶ τὰ μεγάλα μας ΘΕΛΩ,» ὅπως ἀκούστηκε σὲ μιὰ διαφήμιση. Οἱ εὐχές μας –πὺ ἔγιναν ΘΕΛΩ τώρα– εἶναι νὰ ταξιδέψουμε, νὰ γλεντήσουμε, νὰ ξοδέψουμε, νὰ διασκεδάσουμε, νὰ ποῦμε κι ἐμεῖς ἐπιτέλους: «ψυχὴ μου, φάγε, πίε, εὐφραίνου!...»

Αὐτὰ ΘΕΛΟΥΜΕ, αὐτὰ παίρνουμε. Τὶ ἀνάγκη ἔχουμε ἐμεῖς ἀπὸ εὐχές; Νὰ κουραζόμαστε νὰ ψάχνουμε ἂν θὰ πραγματοποιηθοῦν, πότε θὰ πραγματοποιηθοῦν καὶ –τὸ χειρότερο– μήπως πραγματοποιηθοῦν καὶ ἐντελῶς ἀντίθετα ἀπ' αὐτὸ πὺ περιμένουμε;

Τὶ ἀνάγκη ἔχουμε ἐμεῖς νὰ πιάσουμε ἓνα ἀστέρι πὺ πέφτει; Τώρα ἔχουμε τὸ Hubble νὰ παρατηροῦμε τὰ ἀστέρια. Ἀκόμα καὶ γιὰ τὸ ἀστέρι τῶν Χριστουγέννων, τὸ μυστήριον τοῦ Θεοῦ πὺ ἐφώτισε τὸ Μέγα Μυστήριον τοῦ σπηλαίου τῆς Βηθλεέμ, ἀκόμα καὶ γι' αὐτὸ ἔχουμε μιὰ «ἐπιστημονικὴ» ἐξήγηση. Ποιὸς κάνει τώρα εὐχές στὰ ἀστέρια;

Ποιὸς κάθεται τώρα νὰ σκεφτεῖ τὰ χρόνια πὺ πέρασαν –ὅ,τι πέρασε ἔφυγε καὶ χάθηκε, τί μᾶς νοιάζει ἐμᾶς; ; Ἐμεῖς δὲν ἔχουμε οὔτε τὸν καιρὸ –ἀλλὰ οὔτε καὶ τὴ διάθεση– νὰ σκεφτοῦμε τοὺς δικούς μας ἀνθρώπους πὺ ἔφυγαν πρῶτοι. Ἐφυγαν κι αὐτοὶ καὶ πέρασαν «κι ἡ ζωὴ συνεχίζεται...»

Νὰ τὴ χαιρόμαστε τέτοια ζωὴ χωρὶς Ζωή! Νὰ τὰ χαιρόμαστε τέτοια χριστούγεννα χωρὶς Χριστοῦ– γέννα! Ἔτσι ὅμως ὅπως τὰ καταντήσαμε, οὔτε αὐτὰ δὲν μποροῦμε νὰ χαροῦμε. Γι' αὐτὸ καὶ φτάσαμε στὸ σημεῖο νὰ ἀγανακτοῦμε, ὅπως μιὰ κοπέλλα πὺ μοῦ γκρίνιαζε πέρουσι: «Τὶ τίς θέλουμε ἐπιτέλους, τίς γιορτὲς καὶ τίς κουταμάρες; Ὅλο τρέξιμο, κούραση, ἔξοδα καὶ χρέη εἶναι. Ἀκόμα κι ἀνήμερα τὰ Χριστούγεννα, θὰ μαζευτεῖ ὅλη ἡ οἰκογένεια, κι ἐγὼ θὰ πρέπει νὰ σκοτώνομαι νὰ μαγειρεύω καὶ νὰ πλένω πιάτα. Εὐχαριστῶ νὰ μοῦ λείπουν...»

Ὅμως, τὸ ἀστέρι τῶν Χριστουγέννων θὰ ἀνατεῖλει καὶ φέτος, μὲ ἀπίστευτη μεγαλοψυχία, πάνω ἀπ' τὸν τρελλό μας κόσμον. Καὶ θὰ περιμένει νὰ ἀκούσει εὐχές. Γιὰ νὰ τίς κάνει πραγματικότητα. Ἄν βροῦμε μιὰ στιγμούλα μέσα στὸ χάος τῆς ζωῆς μας καὶ σταθοῦμε καὶ κοιτάξουμε τὸν οὐρανὸ, θὰ τὸ δοῦμε. Μὲ τὰ μάτια μας, χωρὶς τὸ Hubble. Γιατί τὰ μάτια μας μποροῦν νὰ δοῦν τὸ σπήλαιον «ὅπου ἦν τὸ Παιδίον.» Τὸ Hubble δὲν μπορεῖ. Τὰ τηλεσκόπια κι οἱ δορυφόροι βλέπουν μόνο τίς πέτρες καὶ τὴν ὕλη –ὅσα μποροῦν κι ἀπ' αὐτὰ νὰ δοῦν! Τὰ μάτια μας μόνο μποροῦν νὰ δοῦν πέρα ἀπὸ τὴν ὕλη, πέρα ἀπὸ τὴν κτίση καὶ νὰ ἀναγνωρίσουν στὸ «Παιδίον νέον» τὸν Δημιουργὸ μας, τὸν «πρὸ αἰώνων Θεόν.» Αὐτὸν πὺ –τελικά– ἀκούει ὅλες τίς εὐχές. Αὐτὸν πὺ γνωρίζει –καὶ φανερώνει– ὅλα τὰ μυστικά. Καὶ τοῦ κόσμου μας καὶ ὅλων τῶν κόσμων!...

N. B.

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΣΙΓΟΥΡΟ ΟΤΙ ΜΑΣ ΑΡΕΣΕΙ ΤΟ ΚΑΛΟ!

Ερχονται τὰ Χριστούγεννα! Ἡ ὠραιότερη ἴσως γιορτὴ τοῦ χρόνου! Ἀρχίζει μιὰ περίοδος πού φέρνει χαρὰ στοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς γεμίζει μὲ αἰσθήματα ἀγάπης καὶ προσφορᾶς πρὸς τοὺς ἄλλους. Ἐξ ἄλλου τὰ Χριστούγεννα εἶναι μιὰ περίοδος πού ὅλοι ἀνταλλάσσουν δῶρα καὶ εὐχές!

Πολλὰ λόγια λέμε μὲ τὸ στόμα. Ἡ καρδιά μας ὅμως συνήθως μένει στὴν παγωνιά τοῦ χειμῶνα. Δίνουμε εὐχές γιὰ ὑγεία, εὐτυχία καὶ ἀγάπη, ἀλλὰ δὲν αἰσθανόμαστε αὐτὴν τὴν ἀγάπη. Ἀντιθέτως τὰ αὐτιά μας εἶναι ἀνοιχτὰ σὲ κάθε κακὸ πού θὰ ἀκούσουμε γιὰ τὸ διπλανό μας. Ἀρεσκομαστε νὰ ἀκοῦμε ἀνθρώπους νὰ κατακρίνουν καὶ νὰ συκοφαντοῦν τοὺς ἄλλους. Ἄνεχόμαστε κάθε κακία πού ἐκπορεύεται ἀπὸ τὸ στόμα τῶν συνανθρώπων μας (ὅταν ἀφορᾶ ἄλλους, βέβαια). Γνωρίζουμε καὶ διακρίνουμε ὅπου ὑπάρχει τὸ κακὸ καθημερινά, ἀλλὰ τὸ συγκαλύπτουμε, τὸ «κουκουλώνουμε» σιωπηλὰ μαζὶ μὲ αὐτὸν πού τὸ διαπράττει, γιὰτὶ ἔτσι φαντάζουμε ἐμεῖς εἴμαστε καλύτεροι ἀπὸ αὐτόν.

Ἄρα, μᾶς ἐξυπηρετεῖ νὰ ὑπάρχει τὸ κακὸ, γιὰ νὰ εἴμαστε καταξιωμένοι στὸν ἑαυτὸ μας. Τὸ ἀνεχόμαστε, λοιπόν, τὸ «κουκουλώνουμε», τὸ σκεπάζουμε μὲ μιὰ σιωπηλὴ παραδοχὴ γιὰ νὰ μὴν ἐκλείψει. Γιὰτὶ μᾶς χρειάζεται! Πρέπει νὰ ὑπάρχει, γιὰ νὰ θεωροῦμε τοὺς ἑαυτοὺς μας καλοὺς! Γιὰ νὰ λέμε στὸν ἑαυτὸ μας: «Ἔ, νά! Ἐγὼ δὲν συκοφαντῶ κανέναν. Ἄρα εἶμαι πιὸ καλός!»

Εἶμαι ὅμως πιὸ καλός; Τὸ νὰ ἀνέχομαι καὶ νὰ ἀκούω μιὰ συκοφαντία δὲν μὲ κάνει συνένοχο; Ἄν ἦμουν καλύτερος ἄνθρωπος θὰ πήγαινα νὰ βρῶ τὸ πρόσωπο πού συκοφαντήθηκε καὶ θὰ ρωτοῦσα ἂν ἀληθεύουν ὅσα ἄκουσα.

Τὸ νὰ ἐπιτρέπω σὲ ἓνα τρίτο πρόσωπο νὰ μοῦ διαμορφώνει ἄποψη γιὰ ἀνθρώπους καὶ καταστάσεις χωρὶς νὰ ἔχω προσωπικὴ γνώμη, εἶναι ὄχι μόνο συκοφαντία ἀλλὰ καὶ ὀριστικὴ ἀπόρριψη τοῦ ἄλλου, χωρὶς κἂν νὰ τὸν ξέρω, Μὲ αὐτὴ τὴν τακτικὴ ἀπέρριψαν πολλοί, ἀκόμα καὶ ἁγίους.

Ἔχουμε μπεῖ ὅλοι σὲ ἓνα κώδικα σιωπῆς, ἀνεχόμενοι κάθε τὶ κακὸ πού γίνεται γύρω μας. Δὲν συμβαίνει ὅμως τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὸ καλὸ. Ὅπου συναντᾶμε μιὰ καλὴ προσπάθεια ἢ κάποιον ἄνθρωπο μὲ φόβο Θεοῦ, φέρνουμε ἐμπόδια καὶ χυμᾶμε νὰ κατασπαράξουμε τοὺς ἀνθρώπους πού ἀγωνίζονται

ἀνιδιοτελῶς γιὰ τὸ καλὸ.

Μοῦ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωση μιὰ ὁμάδα παιδιῶν ὅταν συζητούσαμε γιὰ τὸν περίβολο τῆς ἐκκλησίας μας, καὶ τοὺς ρώτησα ἂν τοὺς ἀρέσει πὺ ἔχει ἀνθίσει μὲ τὰ δεντράκια καὶ τὰ λουλούδια, ἢ ἀπάντηση πὺ ἔλαβα ἦταν: «Ὁραῖα εἶναι, ἀλλὰ εἶναι πολλά! Τί τὰ θέλουμε τόσα λουλούδια;». Γιὰ φαντάσου!!! Στὴν καρδιά τῆς τσιμεντούπολης πὺ ζοῦμε, μιὰ πλατεία μὲ λουλούδια φαντάζει σὲ μερικούς, ὑπερβολικὴ! Τὰ παιδιὰ μας πὺ μεγαλώνουν στὶς πολυκατοικίες, μέσα σὲ τέσσερις τοίχους, θεωροῦν ὅτι τόσα λουλούδια εἶναι ὑπερβολικά!. Αὐτὸ μοῦ φέρνει στὸ νοῦ ἓνα εὐστοχο τραγούδι γνωστοῦ κωμικοῦ: **«...Δῶστε μου μόλυνση καὶ πάρτε τὴν ψυχὴ μου, ραδιενέργεια ποτίστε τὸ κορμὶ μου! Κόψτε τὰ δέντρα πὺ μοῦ κρύβουν τὰ ντουβάρια, φτιᾶξτε χαβοῦζες, τσιμινιέρες καὶ νταμάρια...»!**

Μποροῦμε νὰ ποῦμε ἄραγε ὅτι τὸ καλὸ εἶναι ποτὲ ἀρκετό; Μποροῦμε νὰ ποῦμε ποτὲ ὅτι τὸ καλὸ εἶναι πολὺ; Ἔχουμε ἄραγε χορτάσει τὸ καλὸ καὶ δὲν μποροῦμε ἄλλο;

Μπουχτίσαμε τὸ καλὸ; Ἄς ἀναρωτηθοῦμε: Γιατὶ δὲν τρέχουμε ἐκεῖ πὺ γίνεται μιὰ καλὴ προσπάθεια, νὰ ἐνισχύσουμε ἓνα ἔργο πὺ ἀντικειμενικὰ ὅλοι γνωρίζουμε ὅτι εἶναι καλὸ; Γιατὶ ἐκεῖ εἴμαστε ἐπιφυλακτικοί, ἀκόμα καὶ καχύποπτοι, ἐνῶ σὲ ἄλλες περιπτώσεις ἐνισχύουμε πρόθυμα ἀνθρώπους πὺ μᾶς ἐκμεταλλεύονται, πὺ εἶναι θεομπαῖχτες ἢ πὺ ζοῦν παρασιτικά;

Ἐπιτρέπουμε σὲ ἐπιτήδειους νὰ μᾶς ξεγελοῦν καὶ τοὺς ἐνισχύουμε ἐκεῖ πὺ δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη. Πόσες περιουσίες δὲν ἔχουν ἀποσπάσει ἐπιτήδειοι πατῶντας στὸ φιλότιμο ἀγαθῶν ἀνθρώπων; Πόσες οἰκογένειες δὲν ἐνισχύονται χωρὶς νὰ ἔχουν ἀνάγκη;

Μήπως εἶναι τώρα εὐκαιρία, αὐτὲς τὶς ἅγιες μέρες, νὰ ἀναθεωρήσουμε τὰ κριτήριά μας; Νὰ ἀναλογιστοῦμε λίγο, γιὰτὶ ἄραγε νὰ ἔχουμε ἀφήσει τὸ κακὸ νὰ ἐπικρατεῖ; Γιατὶ δὲν προσπαθοῦμε, ξεκινῶντας ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ μας, νὰ κάνουμε τὸ καλὸ κυρίαρχο τῆς ζωῆς μας;

Μόνο ἐμεῖς ζημιωνόμαστε ἀπὸ τὴν κυριαρχία τοῦ κακοῦ. Ἐμεῖς θὰ ἀπολαύσουμε καὶ τὰ ὠφέλη ἀπὸ τὴν ἐπικράτηση τοῦ καλοῦ. Ἄρκεῖ νὰ τὸ θελήσουμε.

Μαρίνα Διαμαντή

ΕΝΟΡΙΑΚΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

* Τὸ Σαρανταλείτουργο τῶν Χριστουγέννων συνεχίζεται κανονικά. Στὶς καθημερινὲς Θ. Λειτουργίες προηγείται Ὁρθρος ποὺ ἀρχίζει στὶς **7³⁰** τὸ πρωῒ, ἐνῶ ὁ ὄρθρος τῶν ἑορτασίων ἡμερῶν ἀρχίζει στὶς **7¹⁵** τὸ πρωῒ. Ἑορτάσιμες ἡμέρες εἶναι οἱ: 4, 5, 6, 9, 12 Δεκεμβρίου.

* Τὴν **14n** καὶ **28n** Δεκεμβρίου θὰ τελεσθῆ σὸ παρεκκλήσιό μας τοῦ Ἁγ. Νεκταρίου Θ. Λειτουργία στὴ Ρουμανικὴ γλῶσσα γιὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις Ρουμάνους Ὁρθοδόξους. Ὁ Ὁρθρος θὰ ἀρχίσῃ στὶς **9** τὸ πρωῒ καὶ ἡ Θ. Λειτουργία θὰ περατωθῆ στὶς **11.³⁰** π.μ.

* Ἡ Χριστουγεννιάτικη ἑορτὴ τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων τῆς ἐνορίας μας θὰ πραγματοποιηθεῖ στὶς **20 Δεκεμβρίου 2003**, ἡμέρα Σάββατο καὶ ὥρα **11³⁰** π.μ. σὸ Νεανικὸ μας Κέντρο, ποὺ βρίσκεται ὀπίσθεν τοῦ Ἱεροῦ βήματος τῆς Ἐκκλησίας μας.

* Τὴν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων θὰ τελεσθοῦν δύο Θ. Λειτουργίες μὲ Ὁρθρο.

Ἡ Α΄ Θ. Λειτουργία θὰ τελεσθῆ σὸ Ναὸ τοῦ Ἁγ. Νικολάου καὶ ὁ Ὁρθρος τῆς θὰ ἀρχίσῃ στὶς **5** τὸ πρωῒ.

Ἡ Β΄ Θ. Λειτουργία θὰ τελεσθῆ σὸ Παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγ. Νεκταρίου καὶ ὁ Ὁρθρος τῆς θὰ ἀρχίσῃ στὶς **8** τὸ πρωῒ.

* Στὶς **26** Δεκεμβρίου ὁ Ὁρθρος θὰ ἀρχίσῃ στὶς **7³⁰** τὸ πρωῒ καὶ ἐν συνεχείᾳ θὰ τελεσθῆ Θ. Λειτουργία.

* Στὴν ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Στεφάνου, **27** Δεκεμβρίου, ὁ Ὁρθρος θὰ ἀρχίσῃ στὶς **7³⁰** καὶ ἀκολούθως θὰ τελεσθῆ Θ. Λειτουργία.

* Τὴν Κυριακὴ μετὰ τὰ Χριστούγεννα, **28** Δεκεμβρίου, θὰ γίνῃ μία Θ. Λειτουργία. Θὰ τελεσθῆ ἡ Θ. Λειτουργία τοῦ Ἁγ. Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, ἡ ὁποία τελεῖται δύο φορές τὸ χρόνο: Στὴν ἑορτὴ τοῦ Ἁγ. Ἰακώβου (**23** Ὀκτωβρίου) καὶ τὴν Κυριακὴ μετὰ τὴ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ, κατὰ τὴν ὁποία καὶ πάλι τιμᾶται ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος μαζί μὲ τὸν ἅγ. Ἰωσήφ τὸν μνήστορα καὶ τὸν προφητὰν Ἰσραὴλ Δαβὶδ.

* ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ ΑΓΡΥΠΝΙΑ

Τὸ βράδυ τῆς Πρωτοχρονιάς ἀπὸ τὶς **9⁰⁰** ἕως τὶς **1¹⁵** τὸ πρωῒ θὰ τελεσθῆ Ἄγρυπνία σὸ Παρεκκλήσιό μας τοῦ Ἁγ. Νεκταρίου.

Τὴν Ἄγρυπνία αὐτὴ καθιερώσαμε σὸ Ναὸ μας ἀπὸ τὸ 1980. Τότε, στὴν πρώτη Ἄγρυπνία εἴμασταν 10 ἄνθρωποι. Σήμερα δὲν μᾶς χωράει τὸ Παρεκκλήσιο, παρ' ὅτι ἔχει χωρητικότητα 350 ἀτόμων! Τόσο πολὺ ἀγάπησαν οἱ ἐνορίτες μας τὴν Ἄγρυπνία αὐτὴ γιὰ τὸν δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ ὑποδεχθοῦν μὲ τὸν οὐσιαστικώτερο τρόπο τὸν καινούργιο χρόνο. Μέσα στὴ Θ. Λειτουργία!

Στὴν Ἄγρυπνία τῆς Πρωτοχρονιάς εὐλογοῦμε καὶ τὶς προσφερόμενες Βασιλόπιτες, οἱ ὁποῖες περιέχουν ἐπίχρυσο εἰκόνισμα. Πέρυσι εὐλογήσαμε εἰκοσιπέσσερις βασιλόπιτες!

* Τὴν **Κυριακὴ 4 Ἰανουαρίου 2004** θὰ τελεσθῆ **ΜΙΑ** Θ. Λειτουργία στὸν Ναό μας.

Στὶς **5 Ἰανουαρίου 2004**, παραμονὴ τῶν Θεοφανείων ὁ ὄρθρος θὰ ἀρχίσῃ στὶς **6⁰⁰** τὸ πρωῖ καὶ ἐν συνεχείᾳ θὰ ἀναγνωσθοῦν οἱ μεγάλες ᾠδὲς καὶ θὰ τελεσθοῦν ἡ Θ. Λειτουργία καὶ ὁ Μ. Ἁγιασμός, μὲ τὸν ὁποῖο ἀγιάζονται τὰ σπίτια τῶν Χριστιανῶν. Τὴν ἡμέρα αὐτὴ γίνεται αὐστηρὴ νηστεία στὸ τραπέζι μὲ φαγητὸ χωρὶς λάδι.

Ἔσοι ἐπιθυμεῖτε νὰ ἀγιάσουν οἱ ἱερεῖς τὸ σπίτι σας θὰ πρέπει νὰ μᾶς τὸ δηλώσετε ἐγκαίρως διότι οἱ ἱερεῖς δὲν θὰ ἐπισκεφθοῦν τὰ σπίτια ἀπρόσκλητοι.

ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΕΥΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΝΕΑ ΧΡΟΝΙΑ!

Η ΕΝΟΡΙΑ ΩΣ ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΑΤΗΧΗΣΕΩΣ

Ομιλίες μὲ σκοπὸ νὰ βοηθηθοῦμε στὴν πνευματικὴ μας ζωὴ γίνονται στὴν ἐνορία μας:

* Κάθε **ΚΥΡΙΑΚΗ** πρωῖ, μετὰ τὴν Θ. Λειτουργία, ἀπὸ τὶς **11³⁰** ἕως τὶς **1³⁰** τὸ μεσημέρι, στὴν Πνευματικὴ μας Ἑστία (ὁδὸς Μαυρομικάλῃ 96), μὲ θέμα **«Ψυχικὴ ἰσορροπία καὶ πνευματικὴ ζωή»**.

Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἀναπτύξεως τοῦ θέματος γίνεται διάλογος μὲ τοὺς ἀκροατές.

Πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ὁμιλίας παρατίθεται δωρεὰν ἓνα μικρὸ πρόγευμα πρὸς ἀναψυχὴν τῶν προσερχομένων εὐθὺς μετὰ τὴ Θ. Λειτουργία.

* Κάθε **ΤΡΙΤΗ** (Μαυρομικάλῃ 96): **6.00 - 7.00** μ.μ. ΘΕΟΛΟΓΙΚΑ ΜΑ-

ΘΗΜΑΤΑ, μὲ θέμα **«Τὸ βιβλίον τοῦ ΤΩΒΙΤ ὡς καθρέπτης τοῦ Ὁρθοδόξου ἥθους»**. Ἡ ἀνάπτυξη γίνεται παράλληλα μὲ συζήτηση.

7.00 - 8.00 μ.μ. (Στὸν ἴδιον κῶρον) **ΣΧΟΛΗ ΓΟΝΕΩΝ**.

Ἐπεύθυνος Συνάξεων: π. Βασίλειος Βολουδάκης.

* Κάθε **ΤΕΤΑΡΤΗ** ἀπόγευμα, στὸ Παρεκκλήσιον τοῦ Ἁγ. Νεκταρίου μετὰ τὸν Ἑσπερινὸ καὶ τὴν Παράκληση οἱ ὁμιλίες ἔχουν γενικὸ θέμα: **«Μελετῶντας τὶς ὁδηγίες τῆς Ἁγίας Γραφῆς»**.

Ἐπεύθυνος-Συντονιστής: π. Φίλιππος Μίαρης.

ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΕΥΛΟΓΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ Ι. Ν. ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ
ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ (Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν)
Ἀσκληπιοῦ 38 - Ἀθήνα- Τ.Κ. 106 80
Τηλεφῶνο: 2103612449 - Fax: 2103627037

Ἐπεύθυνος Συντάξεως:
π. Βασίλειος Ε. Βολουδάκης

ΔΑΠΑΝΗ : ΕΚΔΟΣΕΙΣ "ΥΠΑΚΟΗ"

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ